

Řím ustavuje vidění – číslo devět

Odmítání základů: spor o „každodenní“ a důsledky popírání pravdy v adventistickém proroctví

Jeff Pippenger

2024-08-21

Právě se zabýváme prorockou linií sporů v dějinách adventismu, které se týkaly různých symbolů Říma. Právě se zabýváme „ustavičnou obětí“ v knize Daniel. Tento spor představuje odmítnutí základů adventismu, odmítnutí autority Ducha proroctví a odmítnutí posla, kterého vyvolil Bůh. Odmítnutí Millerova díla rovněž představuje odmítnutí poučení, jež bylo Millerovi dáno nebeskými anděly, kteří Millera vedli k jeho porozumění poselství vzniklému v důsledku rozmnožení poznání, když byla kniha Daniel v roce 1798 odpečetěna.

Ti, kdo odmítají pravdu určující mocnost (pohanský Řím), která v Druhém listu Tesalonickým zadržovala, aby se papežská moc neprojevila, dávají najevo, že nemilují pravdu, a za odmítnutí lásky k pravdě přijímají lež. Lež pak na ně přivádí mocné poblouzení. Lež je příčinou a mocné poblouzení, které přijímají, je účinkem. Nedostatek lásky k pravdě je jejich pohnutkou. Lež představuje volbu pluralistického přijímání biblického učení, na rozdíl od těch, kdo věří v absolutní pravdu. Proto je Izajášovo zobrazení Pavlova mocného poblouzení vyjádřeno jako poblouzení v množném čísle, nikoli jen jako jedno poblouzení. Druhou skupinu tvoří ti, kdo pravdu milují, přijímají předpoklad absolutní pravdy a jsou Izajášem označeni jako ti, kdo se třesou před Božím slovem.

Toto praví Hospodin: Nebesa jsou mým trůnem a země podnoží mých nohou. Kdepak je dům, který mi chcete vystavět, a kde místo mého odpočínutí? Neboť toto všechno učinila má ruka, a tak to všechno povstalo, praví Hospodin. Avšak k tomu pohlédnu, k tomu, kdo je chudý a zkroušeného ducha a třese se při mém slově. Kdo poráží býka, jako by zabíjel člověka; kdo obětuje beránka, jako by psu srážel vaz; kdo přináší obětní dar, jako by obětoval vepřovou krev; kdo pálí kadidlo, jako by dobrořečil modle. Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše nalezla zalíbení ve svých ohavnostech. I já si zvolím jejich poblouzení a uvedu na ně to, čeho se děsí; protože když jsem volal, nikdo neodpověděl, když jsem mluvil, neposlouchali, ale páchali zlo před mýma očima a volili to, v čem jsem neměl zalíbení. Slyšte slovo Hospodinovo, vy, kteří se třesete při jeho slově: Vaši bratři, kteří vás nenáviděli, kteří vás vylučovali pro mé jméno, říkali: „Ať je Hospodin oslaven!“ Ale on se ukáže k vaší radosti, zatímco oni budou zahanbeni. Izajáš 66,1–5.

Ti, kdo se třesou před Božím slovem, jsou vyvrženci Izraele, kteří jsou v posledních dnech představeni jako korouhev.

I vztyčí korouhev národům, shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sesbírá od čtyř úhlů země. Izajáš 11,12.

Bůh oznamuje, že je to On, kdo učinil dům, o němž se vrstva předkládající zkažené oběti domnívá, že jej učinila ona sama. Právě v ten dům skládají svou důvěru, když prohlašují: „chrám Hospodinův jest toto.“

Postav se v bráně domu Hospodinova a vyhleš tam toto slovo a řekni: Slyšte slovo Hospodinovo, všichni z Judska, kteří vcházíte těmito branami, abyste se klaněli Hospodinu. Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Napravte své cesty a své skutky, a způsobím, že budete přebývat na tomto místě. Nespoléhejte na klamná slova, když říkáte: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest toto. Jeremjáš 7,2–4.

Ti, kdo „důvěřují“ lživým slovům, jsou ti, kdo věří lži. Dům, který Hospodin vybudoval, byl vystavěn na základu, který také učinil On. Třída těch, kdo odmítli odpovědět, když Bůh volal, si zvolila své vlastní cesty a nalezla zalíbení v ohavnostech. Zvolili si „cesty“ a „ohavnosti“ v množném čísle, zatímco Jeremjáš uvedl, že uvnitř bylo jen jediné cesty, po níž bylo možno kráčet.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohlédněte a ptejte se na dávné stezky, kde je dobrá cesta, a chod'te po ní, a naleznete odpočinutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Ustanovil jsem nad vámi také strážce se slovy: Naslouchejte zvuku polnice. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Proto slyšte, národy, a znej, ó shromáždění, co je mezi nimi. Slyš, země: hle, přivedu zlo na tento lid, ovoce jejich myšlenek, protože nenaslouchali mým slovům ani mému zákonu, nýbrž jej zavrhli. Nač mi přichází kadidlo ze Šeby a vonný rákos z daleké země? Vaše zápalné oběti nejsou přijatelné a vaše oběti mi nejsou milé. Jeremiáš 6,16–20.

V patnácté kapitole Jeremjáš nazývá zlé shromáždění, které nechtělo naslouchat, ačkoli mělo uši, „shromážděním posměvačů“. Tomuto shromáždění byl dán „strážce“ jak v dějinách poselství prvního a druhého anděla, tak znovu i v dějinách třetího anděla, avšak odmítli chodit po dobré cestě, kterou jsou dávné stezky. Místo toho chodili po „cestách“. Z tohoto důvodu Izajáš uvádí, že Bůh zvolí mnohé bludy, neboť si zvolili mnohost falešných cest namísto jediné absolutní cesty dávných stezek. Stejně jako v Izajášově svědectví je uctívání shromáždění posměvačů Hospodinem odmítnuto. Sestra Whiteová přímo spojuje Izajášovu mnohost bludů s Pavlovým mocným klamem a zasazuje ji do souvislosti s odmítnutím základních pravd, základu, na němž Pán svou domácnost vybudoval a buduje.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte v srdcích všech lidí, praví o těch, jimž bylo dáno veliké světlo: ‚Nesou soužení ani užaslí nad svým mravním a duchovním stavem.‘ Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše nalezla zalíbení ve svých ohavnostech. I já zvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se děsí; protože když jsem volal, nikdo neodpovídal, když jsem mluvil, neslyšeli; ale páchali zlo před Mým očima a zvolili to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ Bůh jim pošle mocné blouznění, aby uvěřili lži, protože ‚nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni,‘ nýbrž nalezli zalíbení v nepravosti.‘ Izajáš 66,3,4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může ošálit mysl než předstírání, že stavíte na správném základu a že Bůh přijímá vaše skutky, zatímco ve skutečnosti v mnohém jednáte podle světské prozíravosti a hřešíte proti Jehovovi? Ó, je to veliký podvod, podmanivý klam, který se zmocňuje mysli, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, zbohatli a nic nepotřebují, zatímco ve

skutečnosti potřebují všechno.““

„Bůh se nezměnil vůči svým věrným služebníkům, kteří zachovávají svá roucha neposkvrněná. Mnozí však volají: ‚Pokoj a bezpečnost,‘ zatímco na ně přichází náhlá zhouba. Nebude-li zde důkladné pokání, neponíží-li lidé svá srdce vyznáním a nepřijmou-li pravdu tak, jak je v Ježíši, nikdy nevejdou do nebe. Až v našich řadách nastane očišťování, již nebudeme pokojně odpočívat a chlubit se tím, že jsme bohatí, zbohatli jsme a nic nepotřebujeme.““

„Kdo může pravdivě říci: ‚Naše zlato je přetaveno v ohni; naše roucha jsou neposkvrněna světem‘? Viděla jsem, jak náš Učitel ukazuje na roucha takzvané spravedlnosti. Když je strhl, odhalil nečistotu skrytou pod nimi. Poté mi řekl: ‚Nevidiš, jak okázale zakryli svou nečistotu a zkaženost charakteru? ‚Jak se věrné město stalo nevěstkou!‘“ Dům mého Otce se stal domem kupectví, místem, odkud odešla božská přítomnost i sláva! Z této příčiny je tu slabost a schází síla.““ Svědectví, svazek 8, 249, 250.

V daném úseku je Jeremjášovo shromáždění posměvačů ztotožněno s Laodicejskými, kteří jsou pošetilými pannami.

„Stav církve, představovaný pošetilými pannami, je rovněž označován jako laodicejský stav.““ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Pošetilé panny projeví svůj nedostatek oleje při příchodu Půlnočního volání, když přijmou klam, který se shoduje s jejich vlastní dřívější volbou, kterou cestou se vydat, a zároveň odmítnou Jeremjášovy staré stezky. Na starých stezkách se nalézá odpočinutí a občerstvení, a tímto odpočinutím a občerstvením je pozdní déšť.

„Bylo mi ukázáno období, kdy se poselství třetího anděla chýlilo ke svému závěru. Moc Boží spočívala na Jeho lidu; vykonali své dílo a byli připraveni na hodinu zkoušky, která byla před nimi. Přijali pozdní déšť neboli občerstvení od přítomnosti Páně a živé svědectví bylo oživeno. Poslední velké varování zaznělo všude a rozbouřilo a rozhněvalo obyvatele země, kteří nechťeli toto poselství přijmout.“ Early Writings, 279.

Právě během vylití Ducha svatého je na pošetilé laodicejské panny, které nemilují pravdu, a proto si zvolily věřit lži namísto pravdy, vylit mocný klam. Odmítnutí pravdy je postaveno naroveň odmítnutí zákona, neboť Boží zákon je ztělesněn v Jeho prorockých pravidlech.

„Zjevení není vytvořením ani vynálezem něčeho nového, nýbrž zjevením toho, co bylo, dokud to nebylo zjeveno, lidským bytostem neznámé. Velké a věčné pravdy obsažené v evangeliu jsou zjevovány skrze pilné zkoumání a pokořování nás samých před Bohem. Božský Učitel vede mysl pokorného hledače pravdy; a pod vedením Ducha svatého jsou mu poznávány pravdy Slova. A nemůže být jistějšího ani účinnějšího způsobu poznání, než být takto veden. Zaslíbení Spasitele znělo: ‚Když pak přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.‘ Skrze udílení Ducha svatého jsme přiváděni k porozumění Božímu slovu.““

„Žalmista píše: ‚Jak očistí mládenec svou stezku? Tím, že se jí bude držet podle tvého slova. Celým svým srdcem jsem tě hledal; ó, nedej, abych zbloudil od tvých přikázání.... Otevři mé oči, abych spatřil podivuhodné věci z tvého zákona.““

„Jsme napomínáni, abychom hledali pravdu jako skrytý poklad. Pán otevírá porozumění pravému hledači pravdy; a Duch svatý mu umožňuje uchopit pravdy zjevení. To má žalmista na mysli, když prosí, aby byly otevřeny jeho oči a mohl spatřit podivuhodné věci v zákoně. Když duše dychtí po vznešenostech Ježíše Krista, je myslí umožněno pochopit slávu lepšího světa. Jen s pomocí božského Učitele můžeme porozumět pravdám Slova Božího. V Kristově škole se učíme být tichí a pokorní v srdci, protože je nám dáno porozumění tajemstvím zbožnosti.“ Sabbath School Worker, 1. prosince 1909.

Odmítnout poselství nebo metodologii pozdního deště znamená odmítnout Boží zákon. Když Jeremiáš prohlásil, že „neposlouchali má slova ani můj zákon, ale zavrhlí jej“, souhlasí s Ozeášem.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnu tebe, takže mi nebudeš knězem; poněvadž jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé děti.
Ozeáš 4,6.

Poznání, které poštilé panny odmítají, je rozmnožení poznání, jež Daniel označuje jako dějící se v čase konce. V čase konce roku 1798 a potom znovu v čase konce roku 1989 došlo k rozmnožení poznání, které bylo systematicky formulováno poslem, jehož si Bůh zvolil použít, když budoval základ pro každou z těchto dvou paralelních generací. Tyto základní pravdy byly uspořádány podle určitých biblických pravidel, jež byla zjevena vyvoleným poslům jejich příslušných dějin; a tyto základní pravdy jsou staré stezky Jeremjášovy a jsou to pravdy, které nakonec představují olej poselství půlnočního volání a hlasitého volání. Pozdní dešť vytváří poselství Půlnočního volání v dějinách zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a poté vytváří poselství hlasitého volání v dějinách shromažďování ostatního Božího stáda, které je dosud v Babyloně. Pozdní dešť je jak poselstvím, tak metodologií, která toto poselství vytváří. Danielovo rozmnožení poznání zahajuje třístupňový proces zkoušky.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10.

Danielovi bezbožní jsou Matoušovy poštilé panny, které se rozhodly setrvat ve svém laodicejském stavu. Jejich stav se projevuje ve třetím kroku Danielových tří zkoušek, kdy jsou zkoušeni jak moudří, tak bezbožní. Závěrečná zkouška je místem, kde je vykonán soud, a obě skupiny zjevují, zda mají olej.

„Tyto podobenství znovu učí, že po soudu již nebude žádná doba milosti. Jakmile je dílo evangelia dokončeno, bezprostředně nato následuje oddělení mezi dobrými a zlými a úděl každé skupiny je navždy určen.“ Christ's Object Lessons, 123.

Projev charakteru při třetí zkoušce označuje ctitele buď jako poštilého laodicejského, nebo jako moudrého filadelfského. Závěrečná zkouška se uskutečňuje ve spojení s poselstvím pozdního deště, které bylo vyneseno na světlo metodologií pozdního deště. Odmítnout metodologii pozdního deště staví duši do postavení, v němž nemůže porozumět poselství pozdního deště. Poselství i metodologie jsou podle Izajáše určeny jako závěrečná zkouška.

Koho bude učit poznání? a koho přivede k porozumění nauce? Ty, kdo jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů. Neboť příkaz musí býti na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu. Neboť zadržávajícími rty a cizím jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jímž řekl: Toto jest odpočinutí, dopřejte odpočinout unavenému; a toto jest občerstvení. Oni však nechtěli slyšet. Proto bylo jim slovo Hospodinovo: příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět a byli zlomeni a polapeni do osidla i zajati. Proto slyšte slovo Hospodinovo, muži posměšní, kteří vládnete tomuto lidu, jenž jest v Jeruzalémě. Protože jste řekli: Učinili jsme smlouvu se smrtí a s peklem jsme ve shodě; až se převalující bič přežene, nedolehne na nás; neboť učinili jsme lež svým útočištěm a pod nepravdou jsme se ukryli: proto takto praví Panovník Hospodin: Hle, kladu na Sionu za základ kámen, kámen vyzkoušený, drahý kámen úhelný, pevný základ; kdo věří, nebude spěchat. A soud položím za měřicí šňůru a spravedlnost za olovnici; a kroupy smetou útočiště lži a vody zaplaví skryši. A vaše smlouva se smrtí bude zrušena a vaše dohoda s peklem neobstojí; až se převalující bič přežene, tehdy jím budete pošlapáni. Izaiáš 28,9–18.

„Záplavová metla“ biblického proroctví je postupující krize nedělního zákona, která začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem ve Spojených státech. Ti pošetili, bezbožní laodicejští, kteří nevlastní „lásku k pravdě“, a proto odmítají rozmnožení poznání, se domnívají, že na ně „záplavová metla“ „nepřijde“, neboť mimo jiné se rozhodli přijmout falešnou definici symbolu Říma v biblickém proroctví. Tím si vytvořili falešný prorocký model založený na svém vlastním prorockém základu. Jejich základ je vystavěn na písku, který představuje množství drobných rozdrčených kamenů. Základ moudrých je vystavěn na jediné Skále.

Podle milosti Boží, která mi byla dána, položil jsem jako moudrý stavitel základ, a jiný na něm staví. Každý však ať dbá na to, jak na něm staví. Neboť jiný základ nikdo nemůže položit mimo ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. Staví-li pak někdo na tomto základě ze zlata, stříbra, drahého kamení, dřeva, sena, slámy, dílo každého vyjde najevo; neboť ten den je ukáže, protože bude zjeven v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké jest. 1 Korintským 3,10–13.

Falešné základy jsou postaveny do protikladu k pravému základu, jímž je Kristus Ježíš — Skála. Pravý či falešný základ se odhaluje v poslední ze tří Danielových zkoušek. Je „zjeven ohněm“ — ohněm Posla smlouvy, který náhle přijde do svého chrámu. Tehdy se zjeví třída těch, kdo uzavřeli smlouvu se smrtí, a třída těch, kdo uzavřeli smlouvu života.

Hle, posílám svého posla, a připraví cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, posel smlouvy, v němž máte zalíbení; hle, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však obstojí v den jeho příchodu? a kdo zůstane stát, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako louh valchářův. A usedne jako tavič a čistič stříbra; očistí syny Léviho a protřídí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu obět' ve spravedlnosti. Tehdy bude obět' Judy a Jeruzaléma milá Hospodinu jako za dnů dávných a jako v letech pradávných. A přiblížím se k vám k soudu; a budu rychlým svědkem proti čarodějům, proti cizoložníkům, proti krivopřísežníkům, proti těm, kdo utiskují nádeníka na jeho mzdě, vdovu i sirotka, kdo odvracejí příchozího od jeho práva a nebojí se mne, praví Hospodin zástupů. Malachiáš 3,1–5.

Posel smlouvy se přibližuje v soudu, když zkušební proces knihy Daniel dospěje ke třetí zkoušce a moudří i bezbožní jsou podrobeni zkoušce. Třístupňový zkušební proces knihy Daniel začíná v čase konce, kdy je kniha Daniel odpečetěna a poznání se rozmnoží. Rozmnožení poznání je uvedeno do jasnosti skrze dílo vyvoleného posla, který troubí na polnici. K tomuto poslu se Malachiáš obrací jako k „poslu“, jenž „připravuje cestu“ před příchodem Posla smlouvy, který ohněm zjevuje, kdo s Ním vstoupil do smlouvy, anebo kdo se rozhodl uzavřít smlouvu se smrtí. V milleritských dějinách přišel Kristus náhle do svého chrámu 22. října 1844, mezník, který předobrazuje brzy přicházející nedělní zákon.

„Příchod Krista jako našeho nejvyššího kněze do nejsvětější svatyně za účelem očištění svatyně, jak je představen v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je podán v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpovězený Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je rovněž znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsál v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ The Great Controversy, 426.

Poslední ze tří Danielových zkoušek nastane při brzy přicházejícím nedělním zákonu, kdy přichází Posel smlouvy, aby ohněm zjevil, kdo uzavřel smlouvu se životem či se smrtí, což je zasazeno do kontextu Lévioců. Když Malachiáš popisuje Matoušovy moudré a pošetilé panny, které jsou Janovými Laodikejskými a Filadelfskými a Danielovými moudrými a bezbožnými, jsou obě skupiny zkoušeny ohněm, a tehdy vyjde najevo, kdo je, anebo kdo není, Léviovcem.

Lévijci jsou symbolem těch, kdo stáli věrně ve dvou vzpourách zlatých telat. První vzpourou byla vzpoura Áronova a druhou byla vzpoura Jarobeáмова. V obou těchto zobrazeních představovali Lévijci věrné a obě tato zobrazení poskytují dvě svědectví o věrnosti skupiny, kterou Lévijci představují při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Áron zhotovil zlaté tele. Zlato je symbolem Babylóna a tele je obrazem šelmy. Poté ustanovil slavnost a pošetilý lid tančil nahý kolem telete. Celá jejich vzpoura byla založena a motivována jejich odmítnutím Mojžíše, vyvoleného posla.

I řekl Mojžíš Áronovi: Co ti tento lid učinil, že jsi na něj uvedl tak veliký hřích? I řekl Áron: Ať se nerozpáluje hněv mého pána; ty znáš tento lid, že jsou nakloněni zlému. Neboť mi řekli: Udělej nám bohy, kteří půjdou před námi; neboť o tomto Mojžíšovi, o tom muži, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se s ním stalo. I řekl jsem jim: Kdo má nějaké zlato, ať je odtrhne. Dali mi je tedy, a já je vhodil do ohně; a vyšlo z toho toto tele. Když pak Mojžíš viděl, že lid je obnažený; (neboť Áron jej obnažil k jeho hanbě před jeho nepřáteli:) postavil se Mojžíš do brány tábora a řekl: Kdo je na Hospodinově straně? Ať přijde ke mně. I shromáždili se k němu všichni synové Léviho. A řekl jim: Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Připášte každý svůj meč k boku a procházejte sem i tam od brány k bráně po táboře a zabijte každý svého bratra, každý svého druha a každý svého bližního. Synové Léviho učinili podle slova Mojžíšova; a padlo toho dne z lidu asi tři tisíce mužů. Exodus 32,21–28.

Ti, kdo tančili, byli laodikejští, kteří zjeví „hanbu své nahoty“, což je varování šesté rány, varování o nezbytnosti správně chápat trojí povahu novodobého Říma jako draka, šelmy a falešného proroka. Toto varování ostře odporuje soukromému výkladu Uriaha Smithe, který zničil pravdy spojené se šestou ranou a Armagedonem.

Ti, kdo projevili svůj laodicejský stav, zavrhlí autoritu vyvoleného posla a projevili totéž zmatené porozumění jako ti, kteří se rozhodují ztotožnit satanský symbol „ustavičné“ se zbožným symbolem Kristovy služby ve svatyni. Své vysvobození připisovali symbolickému bohu, avšak bůh, jehož se rozhodli uctívat, byl symbolem boha Egypta, a Egypt je symbolem draka. Stejně jako v případě laodicejského adventismu zavrhlí pravdu, že „ustavičná“ je symbolem pohanského Říma, draka, a tento satanský symbol ztotožnili se symbolem Krista.

Synu člověčí, obrať svou tvář proti faraónovi, králi egyptskému, a prorokuj proti němu i proti celému Egyptu. Mluv a rei: Takto praví Panovník Hospodin: Hle, já jsem proti tobě, faraóne, králi egyptský, veliký draku, který leží uprostřed svých řek, jenž říká: Má řeka je má vlastní a učinil jsem ji sám sobě. Ezechiel 29,2.3.

Áronovi buřiči uvěřili lži, že symbolem draka, znázorněným zlatým teletem, je bůh, který je vysvobodil z egyptského otroctví. Laodicejský adventismus věří lži, že symbol pohanského Říma (draka), znázorněný „ustavičnou obětí“, je symbolem Krista, jehož dílem je vysvobozovat lidi z otroctví hříchu v Jeho službě v nebeské svatyni. Také odmítli vyvoleného posla, stejně jako to učinil laodicejský adventismus ve sporu o symboliku „ustavičné oběti“.

V první generaci (1844 až 1888) laodicejského adventismu odmítli Millerovo dílo při určení sedmi časů. Ve druhé generaci (1888 až 1919) zahájili proces odmítání pravdy o „ustavičné“. Ve třetí generaci (1919 až 1957) se navrátili k chápání odpadlého protestantismu, podle něhož jsou lupiči z tvého lidu Antiochos Epifanés. Dne 11. září 2001 odmítli úlohu islámu v biblickém proroctví, když onoho dne přišlo třetí běda. Každá z těchto čtyř pravd byla zastávána Millerem a je znázorněna na dvou tabulích Abakukových, a každá je základní pravdou přisuzovanou dílu Millera, kterého sestra Whiteová nazývá „vyvoleným“.

Jarobeáмова vzpoura započala na počátku severního království, které se skládalo z deseti kmenů, jež učinily Jarobeáma svým prvním králem. Jarobeám zhotovil dvě zlatá telata a jedno umístil v Bét-elu, což znamená dům Boží, a druhé v Danu, což znamená soud. Bét-el a Dan společně představují spojení církve (Bét-el) a státu (Dan). A stejně jako při Áronově vzpouře byla telata zhotovena ze zlata, symbolu Babylóna, a obě byla obrazem šelmy. Stejně jako Áron ustanovil Jarobeám každoroční slavnost a označil telata za bohy, kteří vysvobodili Boží lid z Egypta.

I řekl Jeroboám ve svém srdci: Nyní se království navrátí domu Davidovu. Jestliže tento lid bude chodit obětovat v domě Hospodinově v Jeruzalémě, tehdy se srdce tohoto lidu navrátí k jejich pánu, totiž k Rechabeámovi, králi judskému; a zabijí mne a vrátí se opět k Rechabeámovi, králi judskému. Proto se král poradil a udělal dvě zlatá telata a řekl jim: Je pro vás příliš mnoho chodit do Jeruzaléma; hle, tví bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. A jedno postavil v Bét-elu a druhé dal do Danu. A tato věc se stala hříchem; neboť lid chodil uctívat před jedno z nich až do Danu. Udělal také dům výšin a ustanovil kněze z nejnižších vrstev lidu, kteří nebyli ze synů Léviho. A Jeroboám ustanovil svátek v osmém měsíci, patnáctého dne toho měsíce, podobný svátku, který byl v Judsku, a obětoval na oltáři. Tak učinil v Bét-elu, obětuje telatům, která udělal; a ustanovil v Bét-elu kněze výšin, které zřídil. Tak obětoval na oltáři, který udělal v Bét-elu, patnáctého dne osmého měsíce, totiž v měsíci, který si vymyslel ze svého srdce; a ustanovil svátek pro syny Izraele; a obětoval na

oltáři a páčil kadidlo. 1 Královská 12,26–33.

Jeroboám „vymyslel ve svém vlastním srdci“, což představuje dílo Uriáše Smithe při zavedení „soukromého výkladu“, na němž vystavěl svůj prorocký model. Jeroboám následoval vzor Áronův, a tím nesprávně představil egyptského boha jako pravého Boha. Bůh, jehož vytvořili jak Áron, tak Jeroboám, byl založen na nesprávném použití symbolu dvojí povahy Říma jako symbolu státnictví a církevnictví. Áron i Jeroboám oba ztotožňovali obraz dračí moci se symbolikou obrazu šelmy. Tak obě tyto posvátné dějiny vzpoury představují velikou zkoušku Božího lidu, podle níž bude rozhodnuto o jeho věčném určení. Tato zkouška je podle inspirace zkouškou utvoření obrazu šelmy.

První spor o symbol Říma jako násilníků z tvého lidu, který se dostal na průkopnickou tabuli z roku 1843, tvrdil, že násilníkem je Antiochos Epifanés, namísto skutečnosti, že násilníci jsou Řím. První spor představoval poslední spor o tom, že násilníci z tvého lidu jsou Řím, kde se nyní tvrdí, že násilníky jsou Spojené státy, a nikoli Řím. Antiochos je však ve verších deset až patnáct 11. kapitoly Daniela symbolem Spojených států, takže počáteční lež i závěrečná lež o tom, kdo je představován, jsou totožné.

Temnota a zmatek ohledně toho, co Antiochos představoval v posledních dnech, vyvolávají zmatek ohledně obrazu šelmy, stejně jako tomu bylo při vzpouře Árona a Jeroboáma. Tento zmatek ohledně obrazu šelmy nastává právě v době, kdy je pro lid Boží velikou zkouškou utváření obrazu šelmy.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude vytvořen dříve, než se uzavře doba milosti; neboť má být velikou zkouškou pro Boží lid, podle níž bude rozhodnuto o jejich věčném údělu. Vaše stanovisko je takovou směsicí rozporů, že bude oklamáno jen nemnoho lidí.

„Ve Zjevení 13 je tento námět jasně představen; [Zjevení 13,11–17, citováno].“

„Toto je zkouška, kterou lid Boží musí podstoupit předtím, než bude zapečetěn. Všichni, kdo prokázali svou věrnost Bohu tím, že zachovávali Jeho zákon a odmítli přijmout podvržený sabat, se zařadí pod prapor Pána Boha Jehovy a obdrží pečeť živého Boha. Ti však, kdo se vzdají pravdy nebeského původu a přijmou nedělní sabat, obdrží znamení šelmy.“ Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Když sestra Whiteová podpořila Millerův názor, že „každodenní“ představuje pohanský Řím, prohlásila, že od roku 1844 byly přijaty „jiné názory“, v množném čísle, které vyvolaly „temnotu a zmatek“. Zmatek způsobený falešnými názory na „každodenní“, jež je symbolem pohanského Říma jako „lupičů tvého lidu“, působí zmatek a temnotu ohledně rozlišení mezi Římem a obrazem Říma.

První a poslední spory ohledně symbolu Říma nastaly mezi někdejšími lidem smlouvy, který byl míjen, a lidem, jenž se tehdy stával novým Božím lidem smlouvy. Spor zahrnoval neochotu řídit se ustálenými pravidly gramatiky, neboť slovo „také“ ve čtrnáctém verši protestanti nepřipustili, a tak tvrdili, že lupiči musejí být totožnou mocností, jaká je představena v předchozích verších.

Představovalo to překrucování Písma, když byl Antiochos nucen být lupiči. Byla to svévolná interpretace, neboť každé falešné učení stojící v protikladu k pravdě je svévolnou interpretací. Samotný tento spor se stal základní pravdou, neboť byl zaznamenán na průkopnické mapě z roku 1843. Potvrzení této mapy skrze inspiraci stvrdilo a potvrdilo „lupiče“ jako symbol Říma a umocnilo závažnost této pravdy, neboť odmítnout toto učení znamenalo odmítnout obojí: základy i autoritu Ducha prorocství.

Správné pochopení lupičů tvého lidu jakožto představujících Řím, připojené k prorockému modelu, který andělé dali Williamu Millerovi, neboť se shodovalo s prorockým modelem, jemuž porozuměl a který předkládal, totiž s tímto: že pohanský a papežský Řím byly základem všech jeho prorockých výkladů.

Soukromý výklad Uriáše Smithe, který ztotožňoval severního krále ve třicátém šestém verši jedenácté kapitoly Daniele s Francií a poté ve čtyřicátém verši s Tureckem, sestával ze dvou mylných určení severního krále. Smithovo odmítnutí základů v roce 1863 vyústilo v zaslepenost, která mu nedovolila rozpoznat jedno z nejzákladnějších pravidel prorocství, totiž že přibližně v době Kristově prorocství znázorňovalo novodobé duchovní entity, které byly předobrazeny starověkými doslovnými entitami. Pavel tuto pravdu výslovně učil, když ukázal, že nejprve přichází doslovné a potom duchovní.

Avšak ne nejprve to, co je duchovní, nýbrž to, co je přirozené; potom teprve to, co je duchovní.
1 Korintským 15,46.

Smith patřil ke smluvnímu lidu, který nahradil odpadlé protestantství jako Boží lid, avšak zastával jejich vzpouru, když odmítl sedm časů a zavedl svůj diagram z roku 1863. Uplatnění jeho soukromého výkladu vedlo k falešnému porozumění Armagedonu v šestnácté kapitole Zjevení, což je další zkouška správného porozumění Římu.

V prvním sporu o lotrech Smith představoval ty, kteří byli zapojeni do prvního naplnění podobenství o deseti pannách. Tak i svým osobním názorem na krále severu představuje smluvní lid, který byl v letech 1856 až 1863 mýjen, když se stával laodicejskou Církví adventistů sedmého dne. Stejně jako protestanté ve sporu o lotry i Smith přehlédnul gramatickou autoritu daného oddílu, který překroutil svým soukromým výkladem, neboť gramaticky je král severu od verše třicátého prvního až po verš čtyřicátý pátý vždy a jedině papežskou mocí.

Se sporem o „každodenní“ byly do adventních dějin zavedeny lži Willemem Whitem a A. G. Danielsem, aby podpořili starý protestantský názor, že „každodenní“ představuje Kristovu službu ve svatyni. Tato konkrétní historie byla rozpoznána v Abakukových tabulích, avšak je důležité zaznamenat falešné svědectví spojené s prosazováním a ustanovením tohoto nesprávného názoru, neboť správnému porozumění porozuměl Miller v Druhém listu Tesalonickém, kde je předmětem otázky protiklad mezi těmi, kdo milují pravdu, a těmi, kdo věří lži.

Spor o „každodenní“ přispívá k chápání „řádek za řádkem“, že závěrečný spor s Římem se odehrává v době vylití Ducha svatého. Zatímco je Duch svatý vyléván shůry, moc zdola povstává a zmocňuje se těch, kdo ji přijímají jako moc Boží, ačkoli jde o silný klam.

„Dvě velké mocnosti, které stojí ve sporu, působí: jedna zdola, druhá shora. Každý člověk je pod skrytým vlivem jedné nebo druhé a jeho skutky odhalí povahu vnuknutí, z něhož vycházejí. Ti, kdo jsou sjednoceni s Kristem, budou vždy jednat v Kristových koležích. Ti, kdo jsou ve spojení se satanem, budou jednat pod vnuknutím svého vůdce, v odporu proti moci a působení Ducha svatého. Vůle člověka je ponechána svobodná k jednání a jednáním se zjevuje, jaký duch působí na srdce. „Po jejich ovoci je poznáte.““ The 1888 Materials, 1508.

Prorocký protiklad ve sporu o „ustavičnou“ spočívá v ztotožnění symbolu draka se symbolem Krista. Ti, kdo odmítají tuto pravdu, zároveň odmítají i úlohu Millera, který tuto pravdu objevil, a tím odmítají Ducha svatého a dopouštějí se neodpustitelného hříchu.

V příštím článku se budeme zabývat sporem o Římě, který vznikl krátce po 11. září 2001.

„Žijeme v době, kdy je život nejdražší a nejzajímavější. Konec všeho je blízko. Udivující události se budou před našima očima neustále rozvíjet; neboť neviditelné síly jsou při díle a projevují intenzivní činnost. Mocnosti temnoty zdola působí na lidské nástroje a zlí lidé spolupracují se zlými anděly, aby vedli válku proti Božím přikázáním a víře Ježíšově; zároveň působí moc shůry na ty, kdo se poddají božským vlivům, a Boží lid spolupracuje s nebeskými bytostmi. Nic menšího než skutečná, opravdová víra neobstojí v tlaku, který v těchto posledních dnech dolehne na každou lidskou duši, aby ji zkoušel a prověřoval. Bůh musí být naším útočištěm; nemůžeme důvěřovat formě, vyznání, obřadu ani postavení, ani se domnívat, že protože máme jméno, že žijeme, budeme schopni obstát v den zkoušky. Všechno, čím lze otrást, bude otráveno, a to, čím nelze otrást klamy a bludy těchto posledních dnů, zůstane. Přinýtujte duši k věčné Skále; neboť jedině v Kristu bude bezpečí. Ježíš popsal dny, v nichž žijeme, jako dny nebezpečí. Řekl: „Jako bylo za dnů Noemových, tak bude i při příchodu Syna člověka. Neboť jako v těch dnech před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, dokud nepřišla potopa a všechny je neodnesla; tak bude i při příchodu Syna člověka.“ „Stejně tak jako bylo za dnů Lotových; jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli, stavěli; ale toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, přšel z nebe oheň a síra a všechny zahubil. Právě tak tomu bude v den, kdy se zjeví Syn člověka.“ „Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni svatí andělé s ním, tehdy se posadí na trůn své slávy; a budou před něj shromážděny všechny národy; a oddělí je jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů; a postaví ovce po své pravici, ale kozly po levici. Tehdy řekne Král těm po své pravici: Pojd'te, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“ Náš životní běh v tomto životě rozhodne o našem věčném údělu tam; je ponecháno na nás, abychom řekli, zda budeme s těmi, kdo dědí Boží království, nebo s těmi, kdo odcházejí do vnější temnoty. Bůh učinil každé opatření pro naši spásu; využijme tedy toho, co bylo vykoupeno za nekonečnou cenu. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Youth Instructor, 3. srpna 1893.